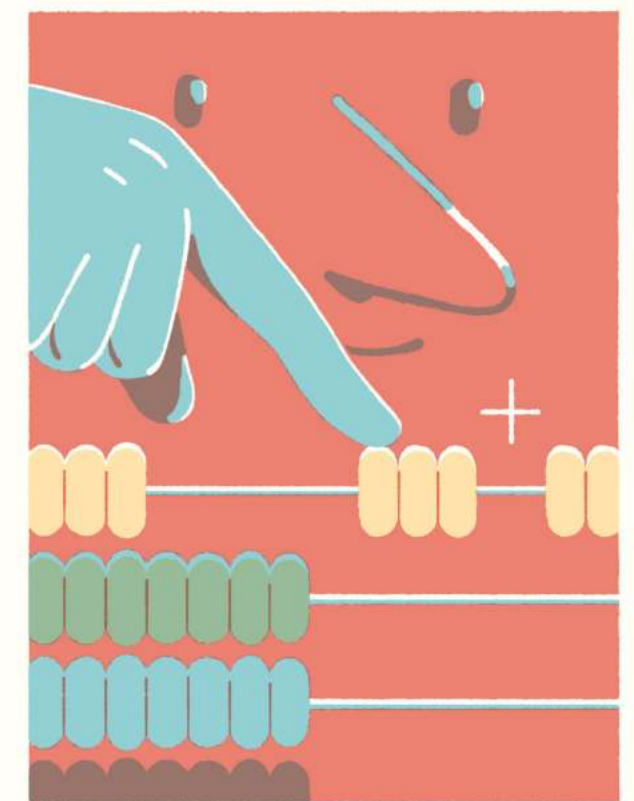

Mijn vader heet Marcel Gram. Hij is ingenieur bij het Bureau van Maten en Gewichten. Elke dag controleert hij of een gram wel een gram weegt, of een meter wel een meter lang is, of een graad wel even warm is als een graad en of drie plus drie nog steeds gelijk is aan zes.

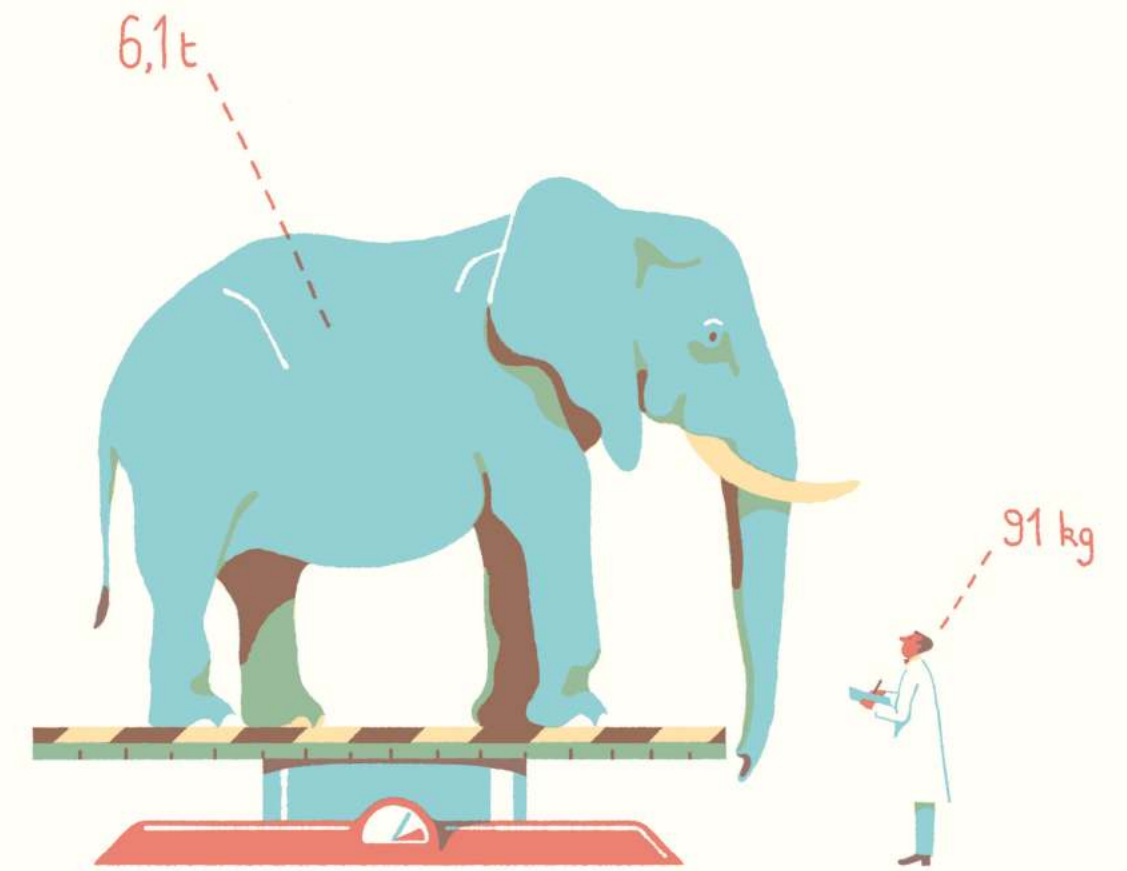

Het is een hele klus. Maar mijn vader doet het graag. Want hij weet dat de wereld dankzij hem blijft draaien, altijd op dezelfde manier.

'Stel je voor,' zegt hij soms. 'Wat als een gram een kilo zou worden? Of een minuut, een uur? Stel je dat nou toch eens voor! Wat als twee plus twee opeens twaalf werd, of wat als je je maat in liter moest zeggen?'

'Je hebt gelijk, papa. Stel je voor dat je plots zou moeten zeggen: "Ik zou graag tien minuten gehakt hebben", of: "Ik heb twintig graden appels gekocht", of: "Haast je, je komt nog te laat, het is bijna kwart over drie ton"! Niets zou nog steek houden. De wereld zou op zijn kop staan!'

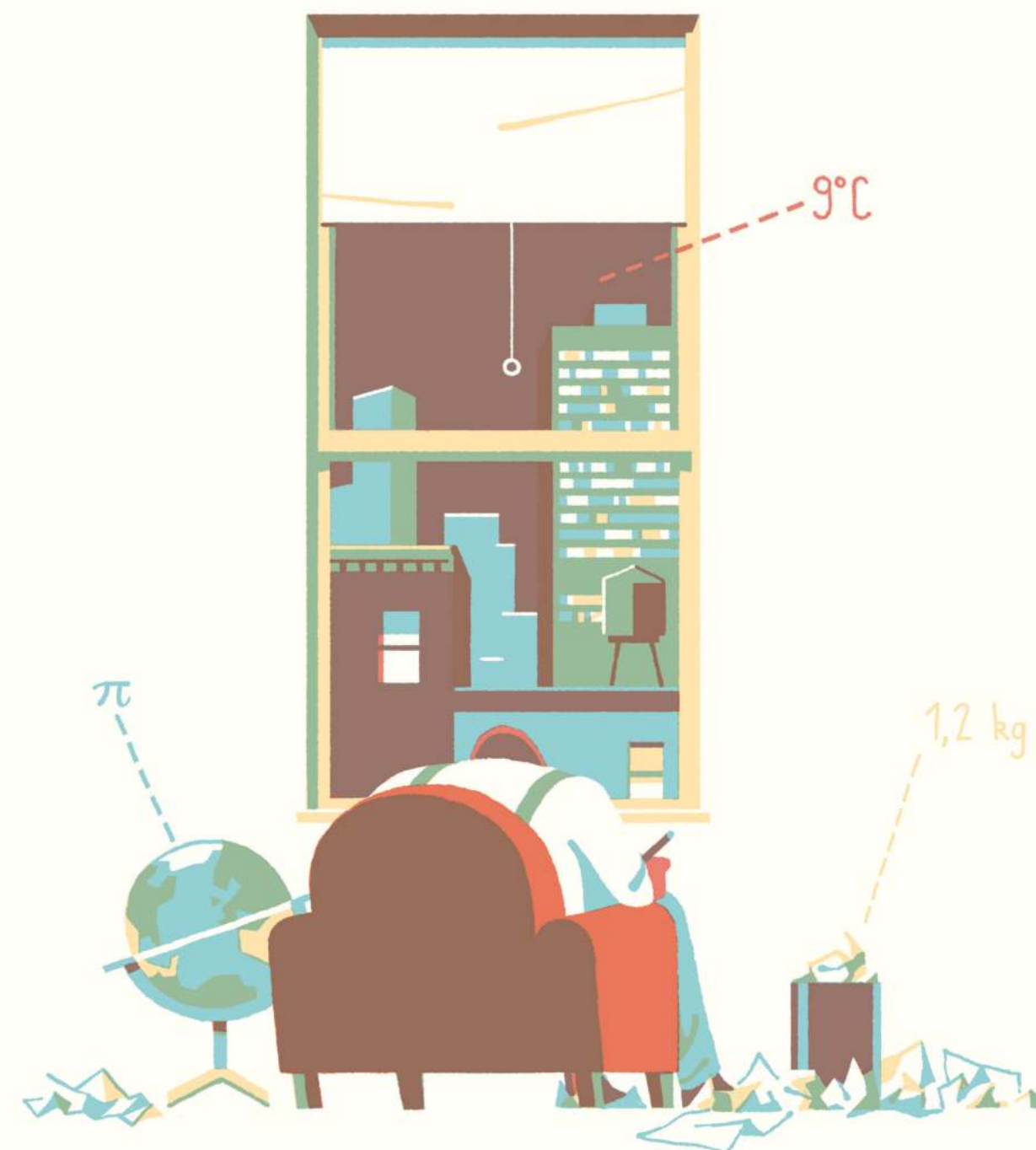
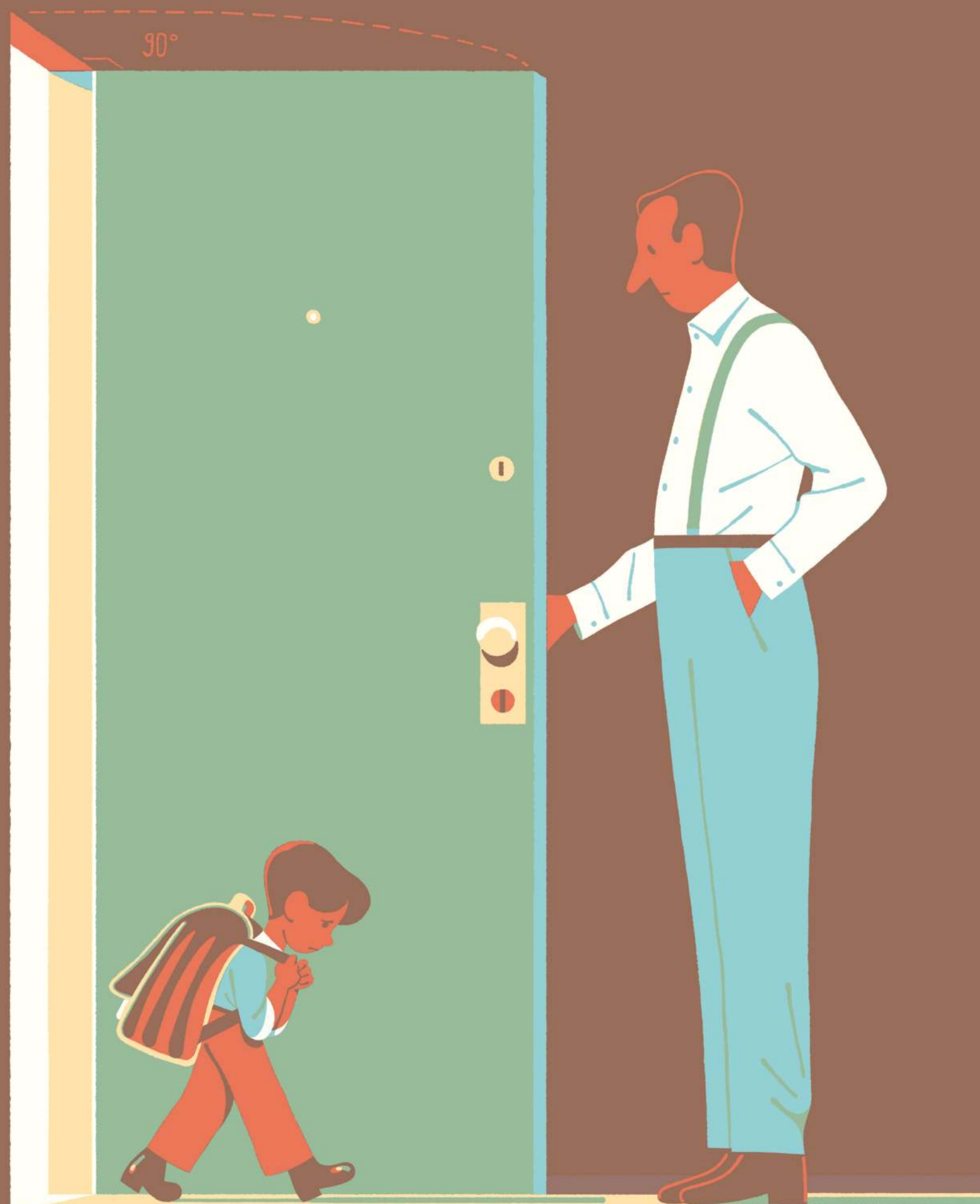

De opdracht van mijn vader, Marcel Gram, ingenieur bij het Bureau van Maten en Gewichten, was dus heel belangrijk. Hij moest hoeveelheden op dingen plakken, gewichten bij gewichten indelen en lengtes bij lengtes, en nauwkeurig de ronde, vierkante, driehoekige en rechthoekige modellen bijhouden die in de vormenkoffer zaten. En hij had allerlei andere net zo gewichtige taken die voor houvast zorgden in de wereld.

Daarom trok mijn vader iedere dag, zelfs op zondag, zijn witte jas aan en mat hij zonder ophouden alles wat gemeten kon worden, van klokslag negen uur tot stipt half zes.

Maar eigenlijk mat hij niet echt alles. En dat besepte hij toen ik op een dag thuiskwam van school met een glimlach die, zoals hij zei, ondersteboven zat.

'Wat is er? Je ziet er droevig uit ...'

'Mijn vrienden en ik hadden ruzie over iets stoms. Dus ... ja, ik ben wel droevig ... of misschien ... boos. Dat wisselt een beetje.'

Dat leek mijn vader vervelend te vinden. Hij krabde zich aan zijn voorhoofd en ging in een fauteuil zitten met een klein schriftje waarvan hij de bladzijden vol krabbelde.